

DEATH METAL

Death Metal – Verena Germeraad

Dit verhaal draag ik op aan Roy

Death Metal – Verena Germeraad

When you think that we've used all our chances

And the chance to make everything right

Keep on making the same old mistakes

Makes untipping the balance so easy

When we're living our lives on the edge

Say a prayer on the book of the dead

Iron Maiden (2000). Blood Brothers

Op Brave New World [CD] UK: EMI

*De Heer geeft,
De Heer neemt*

Wij moeten niet bedroefd zijn, zoals de heidenen die geen hoop hebben
(1. Tess 4.14)

Afscheid nemen doet pijn, zeker als het onverwacht is maar wij zullen herenigd
worden in het hemelse Jeruzalem

Michael de Groot
12-04-1967/17-12-2012

Zoon van Rietje en Sjef de Groot (Geleen)
(Schoon) broer van Suzanne Oldewinkel-de Groot en Richard Oldewinkel
(Roermond)
Oom van Niek en Niels

Michael was een integere, levenslustige man die de harten van zijn naasten altijd
vulde met liefde. Hij mocht slechts 41 jaar oud worden.

De afscheidsplichtigheid zal conform de ritus van de RK Kerk plaatshebben in de
Parochie van de Heilige Laurentius op zaterdag 22-12-12 om 12.30 uur

U kunt op vrijdag 21-12 tussen 19.00-19.30 uur afscheid nemen van Michael in het
mortuarium Voerendaal

1. Dinsdag

You can't believe all the things I've done wrong in my life
Without even trying I've lived on the edge of a knife
Well, I've played with fire, but I don't want to get myself burned
To thine own self be true, so I think that it's time for a turn
Twisted Sister (1984). Burn in Hell
Op Stay Hungrey [CD]. VS: Atlantic

De krant schuift over de tafel, neemt in zijn sliding een verschaald glas bier mee, dat vervaarlijk op de rand van de tafel balanceert voordat het een duik neemt en in scherven op het linoleum valt.

Onze held, Roderick, hardROD Messiah voor insiders slaat met een vuist op tafel. ‘Nee, Nee! Zo mag het niet gaan!’ Zijn uitroep is in schrill contrast met de stilte die volgt. Seconden gaan voorbij, zelfs de overige stamgasten in het café lijken hun adem in te houden. De deur van de kroeg gaat krakend open. Een nietsvermoedende gast komt binnen en onderkent onmiddellijk de atmosfeer. De lucht die verzadigd is van negativisme, alsof ieder moment een bom kan ontploffen. De argeloze man twijfelt even, draait zich dan resoluut om en besluit zijn pilsje ergens anders te nuttigen.

Het is Moonchild die als eerste de stilte doorbreekt. ‘ROD heeft gelijk jongens. Dit wilde Mike niet.’

‘Demons in hell man, ik ben er totaal kapot van,’ zegt Tommy on the rocks met zijn zware stem.

Astarte legt een hand op zijn schouder. Met een zwart gelakte nagel strijkt ze even langs zijn gezicht. Het gebaar is troostend bedoeld, maar Tommy verstijft haast onmerkbaar.

HardROD Messiah heeft intussen nieuw bier besteld. Hij slaat de inhoud van het glas in drie slokken achterover, haalt een hand door zijn zwart geverfde haar

Death Metal – Verena Germeraad

en veegt de vette hand af aan zijn leren broek. ‘What to do gasten. What to do?’ zegt hij, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen. Met zijn gedachten is hij bij zijn vriend Michael, Morbid Mike. Stoere dude, het uiterlijk van een fucking Viking. Lange blonde manen en dat sikje waar hij zo trots op was. Morbid Mike ademde rock-’n-roll uit elke porie van zijn grote lichaam. ROD denkt ineens aan een nummer van Saxon, een van Mikes favoriete bands:

‘The world was shocked that fateful day. A young man’s life was blown away. Away.’

De anderen schrikken op als ROD onverwacht, als door de bliksem getroffen, overeind schiet. Hij ziet het ineens volkomen helder, niets is ooit zo zeker geweest: ‘Dit kunnen we niet laten gebeuren, gasten. We mogen dit onze bloodbrother niet aandoen.’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Tommy, nog steeds gespannen onder de aandacht van Astarte. ‘Wij doen hem toch niks aan?’

‘We kunnen hem niet meer tot leven wekken,’ zegt Astarte terwijl ze haar hoofd op Tommy’s schouder legt. ‘Je mag jezelf dan wel Messiah noemen, maar dat krijg jij zelfs niet voor elkaar.’

ROD trekt zijn rechterwenkbrauw op, een trekje dat hij vaak vertoont als hij zich irriteert aan de domheid van zijn vrienden. ‘Wie heeft het over tot leven wekken? Ik bedoel dit theatrale kerkelijke gedoe. Morbid Mike was een broeder van satan, een katholieke dienst is volkomen misplaatst.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt, ROD,’ weer is het Moonchild die hem gelijk geeft.

Tommy stampet met een kistje op de grond: ‘Verdomme, dat is de wens van zijn familie! Wat kunnen wij daaraan veranderen?’

Opnieuw valt het gesprek stil.

Gekuch. The Ripper schraapt zijn keel. Hij heeft de hele avond nog geen woord gezegd. Voor zijn vrienden niets nieuws. The Ripper trekt alleen zijn mond open als hij iets zinnigs te melden heeft. Het is waarschijnlijk daarom dat de broeders aan zijn lippen hangen als hij charismatisch spreekt: ‘Morbid Mike wilde overgoten worden met Jack Daniels en ritueel verbrand worden.’

Death Metal – Verena Germeraad

De vrienden herinneren zich allemaal dat moment, niet eens zo lang geleden, dat ze gesproken hebben over hun dood.

Het was een dinsdagavond, zoals nu. De vrienden zaten in hun stamkroeg. Tommy on the rocks had juist Slash's legendarische gitaarsolo uit Guns 'N Roses 'Sweet Child O'Mine' gespeeld op zijn Gibson-Les-Paul.

Toen de muziek verstomd was, sprak niemand. Een moment van bezinning. Morbid Mike nam een slok van de whisky. Eigenlijk was het ijs thee, maar dat wisten zijn metal vrienden niet. Morbid Mike had een enorme allergie voor alcohol. Hij kreeg er diarree en huiduitslag van. Hij schaamde zich voor zijn tekortkoming, die hem beslist de reputatie van mietje had opgeleverd. Daarom had hij altijd zijn eigen RVS flesje bij zich, dat hij van tevoren met ijs thee vulde. Hij boerde en sprak: 'Als ik dood ben, wil ik met dit spul overgoten worden. Daarna mogen ze me in de fik steken.'

De metalheads leken niet verrast door het gespreksonderwerp. Het was immers niet voor niets Morbid Mike.

'Nee, ik sta mijn lichaam af aan de wetenschap. Ze mogen ermee doen wat ze willen,' zei Moonchild, 'en de onderdelen die over zijn, mogen ze aan mijn hond voeren.'

'Gadverdamme, wat ben jij toch ook een goor wijf,' reageerde Tommy.

'Wat is daar goor aan? Wat wil jij dan?' pareerde Moonchild de vriendschappelijke aanval.

'Als ik de pijp uit ben, interesseert het mij echt niet wat ze met mij doen, zolang het onder muzikale begeleiding van AC/DC is "Highway to hell" lijkt me toepasselijk,' bulderde Tommy.

'Ik wil een gothic koor dat mijn uitvaart muzikaal begeleidt,' mengde Astarte zich in de discussie. 'Vooraf wil ik dat mijn lichaam gedoopt wordt in vers maagdenbloed.'

'Buitengewoon realistisch weer,' was het nuchtere commentaar van The Ripper.

'Nou en, wat wil jij dan?' reageerde Astarte, die zich aangevallen voelde.

'Redelijk simpel. Een zwarte kist, gedragen door zes in zwart leer gehulde lekkere wijven.'

Death Metal – Verena Germeraad

‘Nee, dat is realistisch,’ lachte Mike, ‘waar haal je die lekkere wijven vandaan dan?’

‘Ach, ROD kent vast nog wel een paar chicks uit het milieu die mijn kist willen dragen, niet ROD?’

‘Hmmm,’ murmelde ROD. Hij had eigenlijk nooit diep nagedacht over zijn uitvaart. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij een rock-’n-roll dood wilde. Niet iets lulligs als een hartinfarct. De tekst op zijn grafsteen moest een passende quote zijn, naar een song van Herman Brood en volkszanger Andre Hazes. ‘Mocht ik door de drank bezwijken. Mocht ik naar de donder gaan. Laat dan op m’n grafsteen prijken. Hij kon niet meer op z’n benen staan.’

‘Ik spring voor mijn vijftigste als Herman Brood van het Hilton,’ bezwoer ROD.

Morbid Mike sloot de discussie met de profetische woorden: ‘Live fast, die young and leave a good looking corps behind.’

De melding dat de bar gaat sluiten brengt hen weer in het heden. Tommy trekt als eerste zijn leren jas aan en pakt zijn gitaar.

‘Wacht even jongens, ik heb een idee,’ oppert ROD met enigszins dubbele tong. Hij houdt zich staande aan het ronde tafeltje.

Tommy laat zich weer op een stoel vallen en kijkt vanuit die positie omhoog naar hardROD Messiah.

‘We willen Mike toch geven waar hij recht op heeft, niet?’

De vrienden knikken, kijken ROD verwachtingsvol aan.

‘Willen we zijn wensen honoreren?’

‘JAAA!’ roepen ze haast in koor.

‘Willen we hem eren?’

‘Hell yeah!’ roepen de broeders en steken daarbij een vuist in de lucht.

‘Dan laten we hem als de hel uit dat mortuarium halen!’ eindigt hardROD Messiah op fluisterton zijn betoog.

En weer valt er een stilte....

2. Woensdag

You Say illegal

I say legal's never been my scene

Mötley Crue (1987). All-in the name of RockNRoll

Op Girls Girls Girls [CD]. VS: Electra Records

Een dikke klodder stampot glijdt als een ervaren stagediver, bijna gewichtloos, van de grote lepel en belandt met een flats op het gebloemde bord. Hutspot, Rodericks lievelingskostje. Met zijn lepel graaft hij een kuiltje in het midden, waarin zijn moeder de jus schenkt, daarbovenop een stuk gebraden worst.

‘Lekker mama! Je verwent me vandaag,’ zegt Roderick met volle mond. Zijn moeder glundert. Ze zit tegenover hem, nog met haar geruite schort aan, dat ze draagt als een tweede huid.

‘Je weet toch dat ik alles voor mijn lieve knul over heb.’ Ze weet heus wel dat andere mensen het raar vinden dat haar zoon nog bij haar thuis woont. Ze speelt het spelletje dan mee, alsof het lot haarzelf ook zwaar valt. De werkelijkheid is dat ze het stiekem wel gezellig vindt.

‘Vertel eens jongen, hoe was het op het werk vandaag?’ Rodericks moeder gelooft dat haar zoon als bouwkundig ingenieur werkt. Ze weet niet dat haar dierbare zoon de HTS nooit heeft afgemaakt en nu doppen op flessen draait in een frisdrankfabriek. Hij kreeg het niet over zijn hart om haar teleur te stellen. De leugen is voor hem inmiddels een parallelle werkelijkheid geworden. Hij werkt graag mee met ‘zijn jongens’ is de ultieme verklaring voor het oude kloffie waarmee hij 's morgens de deur uitgaat. Moeder loopt naast haar schoenen van trots. Haar zoon, die zo gewoon is gebleven met al zijn kwaliteiten en zijn hoge opleiding.

Als antwoord op haar vraag, mompelt Roderick iets over een drukke dag. Hij denkt aan het plan dat hij gisteravond bedacht heeft. Zijn vrienden waren onder de indruk, stelt hij tevreden vast. Ze gaan al jaren met elkaar om. Oppervlakkig, in de kroeg of ze ontmoeten elkaar op concerten. Ze praten over rock-'n-roll, feesten en

Death Metal – Verena Germeraad

zuipen, nu gaan ze voor het eerst een *kick-ass* rock-'n-roll missie ondernemen. Een missie die gevaarlijk is en verregaande gevolgen kan hebben. Een actie die het nieuws zal halen.

Natuurlijk, zijn vrienden waren aanvankelijk sceptisch. Hoewel The Ripper het in zijn jonge jaren niet zo nauw nam met andermans eigendommen, had niemand ervaring met het achteroverdrukken van een lijk. Moonchild wilde behulpzaam zijn en lanceerde volstrekt onbruikbare ideeën. Zijn lijk opgraven na de begrafenis zou een *mission impossible* zijn. Die vrouw kijkt echt teveel vampierenfilms. We zijn verdomme niet de fucking 'Children of the grave,' denkt Roderick en schraapt het laatste restje stampot van zijn bord. Uiteindelijk waren the brothers het er allemaal over eens dat ROD's plan het beste zou zijn. Vóór die kerkelijke onzin moest het lichaam verdwijnen.

'Ben je er wel bij, jongen?'

De stem van zijn moeder haalt hem uit zijn overpeinzingen. 'Je bent zo stil vandaag. Is er iets?'

'Nee, mama, alles is in orde.'

'Houd je nog wel van mama?'

'Tuurlijk.'

'Echt waar? Of zit je soms aan een meisje te denken?'

'Nee mama, er is geen meisje.'

'Zo ging het met jouw tante Leny ook. Haar hele leven heeft ze voor jouw neef geploeterd en toen hij een meisje kreeg, kwam hij nog maar een keer per maand op bezoek.'

'Er is geen meisje, ma!' herhaalt Roderick.

Hij, de jongen die opgroeide zonder vader, is nog half met de navelstreng aan zijn moeder verbonden. Het zou misschien liefde of dan toch op zijn minst gehechtheid kunnen heten, toch op momenten als deze, heeft onze held visioenen van hoe hij zijn bejaarde moeder tergend langzaam wurgt.

Saved by the bell. Vanuit zijn ooghoek ziet Roderick een brede gedaante voor de deur staan, kale kop, joekel van een baard en Bloodstone shirt van Judas Priest.

Death Metal – Verena Germeraad

Fuck, wat doet The Ripper nou hier?

Roderick kan zich niet herinneren ooit zijn adres aan zijn vrienden te hebben gegeven. Hij kan hier echt niet binnenkomen. Roderick werpt een snelle blik op het jaren zeventig behang, de bloemetjesbank en de porseleinen hummeltjes waarmee het huis is volgestouwd.

Zijn moeder staat al op om naar de deur te lopen.

‘Zitten blijven, ma!’ roept Roderick agressiever dan zijn bedoeling is. Meteen voelt hij zich schuldig, maar de uitroep heeft het gewenste effect. Zijn moeder gaat weer zitten, zij het met een pruillip.

‘Sorry mama, dat is voor mij. Werk,’ verontschuldigt hij zich, voor hij naar de voordeur loopt. Hij maakt de tussendeur van het halletje zorgvuldig dicht, verzekert zich zodoende ervan dat zijn moeder niet meeluistert. In het halletje, onder de kapstok staan de orthopedische beige schoenen van zijn moeder. Roderick pakt zijn jeansjas met studs en back patch van de kapstok en gooit dat over het schoeisel, zodat de grijnzende schedel van Eddy hem aanblijkt. Dan pas opent hij de voordeur.

‘Sorry, kerel dat ik zo domweg langskom.’ The Ripper staat van het ene been op het andere te hinken en lijkt niet op zijn gemak. Nu is Roderick’s lichaamshouding ook niet bepaald uitnodigend. Hij staat midden in de deuropening en blokkeert daarmee de doorgang. Het belet zijn maat om te vragen of hij binnen mag komen, hoewel hij het koud heeft. The Ripper is te macho om dat ooit toe te geven, dus staat hij daar liever zijn ballen blauw te kleuren van de kou. Dat is geen verklaring voor zijn rusteloosheid. The Ripper heeft de hele dag in bed gelegen, depressief om het overlijden van zijn vriend Mike. De dood van zijn maat heeft hem zo mogelijk nog meer geschokt dan het overlijden van de legendarische Dimebag Darrell. The Ripper heeft het plan van ROD in alle rust kunnen overdenken. Het is geniaal, op één detail na. Het trauma waar ze de familie van Mike mee opzadelen als er ineens geen lichaam meer is.

‘Dat kunnen we niet maken, kerel. Kun jij je de paniek voorstellen?’

Daar heeft ROD eigenlijk nog niet over nagedacht. Hij probeert zich voor te

Death Metal – Verena Germeraad

stellen hoe dat voor de familie van Mike moet zijn. Hoe hij ook zijn best doet, er komt geen enkele emotie bij ROD op. Hij moet erover nadenken, hij heeft tijd nodig. Tegen The Ripper zegt hij dat ze later die avond bij elkaar zullen komen in de stamkroeg.

‘Dan kom ik met een plan, beste kerel.’

Niet helemaal gerust gesteld, blijft The Ripper nog wat dralen. ROD wil hem daar weg hebben. Het is een kwestie van tijd voordat zijn moeder haar nieuwsgierigheid niet meer kan bedwingen en naar de voordeur komt.

‘Ga nou,’ zegt ROD, ‘ik wil eerst nog een paar tieten zien en dan kom ik.’

The Ripper lacht samenzweerderig naar zijn maat. ROD, de tietenman. Hij is gek op vrouwen met enorme joekels en is bereid grof geld neer te tellen om - zoals hij het zelf zegt - een paar uur tussen de memmen van een puta te liggen. The Ripper zelf houdt meer van beschaafde borsten en alles bij elkaar genomen winden billen hem meer op. Hoewel het lang geleden is dat hij samen was met een vrouw, die lust is hem allang vergaan. Of liever, het is zijn lid dat de laatste jaren niet echt meewerkt. Alcohol, stress, wie zal het zeggen?

‘Oké, in dat geval ga ik ook nog even een grot witten,’ zegt hij en begint het pad voor het huis af te lopen. ROD laat zijn adem ontsnappen.

Voordat hij weer in zijn aftandse jeep stapt, draait The Ripper zich nog een keer om en maakt het duivelsteken met zijn vingers: ‘Have shitloads of fun man.’

Als ROD later de kroeg binnenkomt, zitten zijn metal mates al aan hun stamtafel. Hij gloeit van binnen als hij ze daar ziet zitten. Astarte, die met een haast euforische blik naar Tommy kijkt, terwijl die met eenzelfde blik naar zijn geliefde gitaar staart. Als die gast niet binnen de kortste keren op de overduidelijke avances van die bloedgeile Astarte ingaat, doe ik het zelf. Hoewel ze geen mooie tieten heeft, denkt ROD. Daar staan een rank figuurtje en zeer smakelijke kop tegenover.

‘Effe pissen,’ zegt ROD tegen zijn vrienden als die hem zien staan. Hij hoeft helemaal niet te plassen, hij wil alleen zijn haar nog even fatsoeneren. Voordat hij vertrok, ontdekte hij een lelijke puist op zijn voorhoofd. Je ziet er haast niks van, als hij zijn haar er op de juiste manier over drapeert. Hij pakt een klein spuitbusje

Death Metal – Verena Germeraad

haarlak dat hij in de binnenzak van zijn jas heeft gestoken en manoeuvreert een pluk haar strategisch over de pukkel.

Even later zitten de vrienden met een pilsje voor zich en bedenken ze een plan. Op zaterdag wordt Morbid Mike begraven. Voor die tijd moeten the bloodbrothers in het bezit zijn van het lijk. Ze zijn het er allemaal over eens dat de naasten gelegenheid moeten hebben om een laatste keer afscheid te nemen. Daarom kunnen ze het lijk pas weghalen op vrijdagnacht. Moonchild oppert nog om het lichaam van Mike te ruilen met het lijk van een ander, een zwerver misschien. Dat idee wordt door de rest van tafel geveegd. Met één kadaver sjouwen, is meer dan genoeg, vinden ze.

‘We gaan het dus echt doen?’ vraagt The Ripper, nog steeds onzeker over de hele onderneming.

‘Hell Yeah! We’re gonna kick some ass,’ zegt ROD.

En daarmee is de discussie gesloten.

Om twee uur ’s nachts ligt Roderick onder het ‘Black Ice’ dekbedovertrek van AC/DC, nog na te stuiteren van adrenaline. Hun plan is even geniaal als gewaagd. Ze gaan vrijdagnacht het mortuarium in. Tommy kent het daar een beetje en het moet te doen zijn volgens hem. Die plek is ’s nachts zo donker als de bodem van de oceaan en afgelegen van de bewoonde wereld. Er moeten een paar alarminstallaties omzeild worden, maar met de technische kennis van The Ripper mag dat geen probleem zijn. Het vervoer is ook geregeld. Moonchild rijdt al jaren rond in een oude lijkwagen, nu kan dat gammele brik weer voor zijn oorspronkelijk doel worden gebruikt. Ze zullen Mike meenemen naar een bos in de omgeving en zijn lichaam volgens zijn wens geheel doordrenken met Jack Daniels. De fik erin en dan maken dat ze wegkomen. Tegen de tijd dat het lijk gemist wordt, heeft hun vriend allang de rock-’n-roll uitvaart gehad die hij verdient. Het is alleen te hopen dat The Ripper niet afhaakt. Eindelijk na lang draaien, zakt Roderick weg in een halfslaap, zijn lippen gekruld in een glimlach. ‘We come. We come to rock for light.’ De eindregels van ‘Rock for Light’ hebben zich in zijn brein genesteld.

Van wie was dat ook alweer? denkt hij. O ja, Bad Brains. En zijn laatste

Death Metal – Verena Germeraad

gedachte voordat hij snurkt is: Hell yeah, wij hebben inderdaad een *fucked up* Bad Brain. All-in the name of rock-'n-roll.

3. Donderdag

When I'm walking a dark road

I am a man who walks alone

Iron Maiden (1992). Fear of the dark

Fear of the dark [CD] UK: EMI

De living van Tom, A.K.A. Tommy on the rocks is meer muziekstudio dan woonkamer. Kabels liggen los op de vloer, mengpanelen en Marshall versterkers staan tussen een allegaartje aan kringloopmeubels en aan de muur hangen posters van concerten die hij bezocht heeft. Hier slaapt, woont, eet en masturbeert hij, in dezelfde ruimte waar hij jamt met medemuzikanten. Nu staat hij slechts gekleed in jeans voor de grote barokke spiegel en kijkt van opzij kritisch naar zijn buik, die na het gezuip van de avond ervoor weer wat meer voor de rest van zijn lichaam lijkt uit te steken. De metalhead is zich er pijnlijk van bewust dat hij aanleg heeft om dik te worden. De maagband heeft hem geholpen in tien jaar tijd ruim dertig kilo gewicht te verliezen, toch blijft hij een buikje houden. Ook nu hij zijn buikspieren aanspant, blijft er links en rechts een kwabje over de rand van zijn broek piepen. Hij zou echt minder moeten zuipen, maar hij heeft ook een reputatie op te houden. Astarte, die half Iers is, zuipt hem nu al bijna onder de tafel. Van haar kan hij het wel hebben, ze is een van de weinige metalchicks die hij waardeert. Met een diepe zucht kijkt hij naar haar foto die op zijn spiegel geplakt is. Astarte aan de bar in The Rock Temple drinkt haar Bloody Mary, terwijl ze intens in de camera kijkt. Haar beste eigenschap is nog wel, dat ze zelf niet beseft hoe lekker ze eruit ziet met die roomblanke, gave huid, bloedrode lippen en het zwarte springerige haar. En dan die fascinatie voor maagdenbloed. Bij iedere andere vrouw zou hij dat afstotelijk vinden. Astarte is anders en wekt een diep dierlijk verlangen in hem op. Tommy klopt op zijn buikje. Met zo'n pens durft hij toch geen poging te wagen. Eerst een paar kilo kwijtraken, denkt hij. Zodra we Mike de uitvaart die hij verdient hebben gegeven, ga ik minder drinken. Nu is hij nog te gespannen. Hij heeft alcohol nodig om zijn zenuwen onder controle te houden. Hoewel het geen leugen was, toen hij tegen zijn vrienden zei dat hij de omgeving van het mortuarium kent, is het alweer ruim acht jaar geleden toen zijn eigen pa daar lag opgebaard. Alles kan inmiddels veranderd zijn. Hij bedenkt dat hij misschien nog eens de omgeving moet gaan

Death Metal – Verena Germeraad

verkennen. Maar nu eerst ontspannen, zijn hart gaat als een razende tekeer. Hij neemt een blikje bier uit de koelkast en pakt zijn geliefde Sirene op. Zo noemt hij liefkozend zijn gitaar omdat hij gelooft dat zijn Gibson-les Paul net zo'n hypnotiserend geluid voortbrengt als de mythische wezens. Net als op het instrument van zijn held Yngwie Malmsteen, heeft ook Tommy een sticker met het logo van Ferrari op zijn Sirene geplakt en het is dan ook een solo van de Goden onder de gitaristen die hij inzet en die zijn gespannen zenuwen kalmeert.

Op datzelfde moment, in een ander huis legt Astarte net haar favoriete apparaat aan de kant. Je zou het ook een instrument kunnen noemen, hoewel het slechts zoemende geluiden voortbrengt. Meer nog dan om haar lust naar Tommy te temperen, heeft ze het apparaat nu gebruikt om haar zenuwen onder controle te krijgen. De ontlading van een orgasme helpt amper om haar gedachten af te leiden van de voorgenomen actie. Astarte heeft nog nooit iets illegaals gedaan, zelfs nog geen snoepje gestolen als kind, toen ze nog gewoon Astrid genoemd werd. Nu gaan ze een heel lijk stelen en waarom eigenlijk? Die hele metal lifestyle kan haar gestolen worden. Tommy is haar enige drijfveer. Tommy rocks.

Jaren geleden toen ze beiden nog als vakkenvuller bij de supermarkt werkten, werd ze op slag verliefd op de man met de zware stem in zijn strakke jeans en met de paardenstaart. Ze hoorde hem passioneel vertellen over de concerten die hij in de weekenden bezocht en de muziek die hij zelf op zijn Sirene speelde. Ze herinnert zich nog levendig een deel van hun eerste gesprek.

‘Van welke muziek houd jij?’ vroeg hij haar.

En ze hoorde zichzelf zeggen: ‘Metallica.’ Het was de enige heavy metal band die ze op dat moment kende.

‘Ahhh, Metallica was goed, totdat ze hits gingen scoren,’ zei het Goddelijke schepsel tegenover haar, terwijl hij doorging met pakken damesverband in de rekken stoppen.

‘En jij dan? Waar houd jij van?’ vroeg ze hem.

‘Met Motörhead rock ik echt mijn ballen eraf en Anthrax is ook echt heersende muziek.’

Astrid had gehoord van bands die hotelkamers in bordelen veranderden en vroeg

Death Metal – Verena Germeraad

zich af of dit dergelijke bands waren. Anthrax klonk haar in ieder geval erg heftig in de oren. Ze stond zich net af te vragen hoe ze zich het beste in zijn wereldje zou kunnen binnendringen toen hij vroeg:

‘Ga anders een keer mee met mijn vrienden en mij naar The Rock Temple in Kerkrade.’

Dat was het moment waarop Astrid, Astarte werd. Twee dagen later knipte ze haar lange blonde haar af en kleurde het zwart en nog een week later nam ze afscheid van haar Madonna en Michael Jackson CD's.

Nu, jaren later, ligt Astarte op bed, luistert naar muziek die ze niet mooi vindt, bezoekt concerten van bands die in haar beleving alleen schreeuwen en gaat om met mensen die haar slechts matig interesseren. Ze gruwet van haar eigen grimmige spiegelbeeld en zwarte kleding. Nu gaat ze ook nog eens een lijk stelen. Als Tommy mij daarna niet versiert, kunnen ze allemaal het heen en weer krijgen. Dan word ik weer blond en ga ik heerlijke frivole jurkjes dragen, belooft ze zichzelf.

The Ripper, bij zijn familie beter bekend als Marco, zit met zijn slappe piemel in zijn handen en probeert uit alle macht ‘het zaakje’ omhoog te krijgen. Hij zou een dokter moeten bezoeken voor zijn probleem, weet hij. Maar het is zo fucking embarrassing. Dit is niet het moment. Pas als alles achter de rug is en ze op gepaste wijze afscheid hebben genomen van Mike. De spanning wordt hem bijna teveel. Hij kan het idee niet loslaten dat hij op het punt staat iets vreselijks te doen. Hoewel ROD gelijk heeft, Mike verdient een metalwaardige uitvaart. Wat als we gepakt worden? Wat als de familie op zaterdagochtend toch nog even in de kist wil kijken en er geen lijk is? Hij heeft al drie keer met ROD gebeld over zijn twijfels en hij merkte, tijdens hun laatste gesprek, dat zijn vriend geïrriteerd begon te raken.

‘Don't be such a pussy,’ vermaande ROD hem, ‘we vinden het allemaal spannend, but hey, is this rock-'n-roll or what?’

Hij heeft gelijk. Ja, hij heeft gelijk. Als een mantra herhaalt The Ripper deze woorden. Misschien gaat hij er dan vanzelf wel in geloven.

Death Metal – Verena Germeraad

Hij probeert het, hij wil het ook echt, maar de onrust heeft al bezit van hem genomen. Hij is op het randje van paniek, angstig als een demon in een kerk. Nog even en hij gaat hyperventileren. Hij pakt de telefoon en belt de enige persoon die hij misschien aan zijn kant kan krijgen.

In Lucia's benauwde eenkamerflatje is het een enorme bende. Stapels vuile kleren op de slaapbank, de afwas van drie dagen opgestapeld op het aanrecht en oude rondslingerende Aardschok magazines op de grond. Tussen al die rommel zit in leren hotpants de roodharige dame die zichzelf Moonchild heeft gedoopt. Ze lakt haar nagels in een dieppaarse kleur. Naast haar staat de laptop open en speelt een Youtube filmpje van Lacrimosa's 'Road to pain.'

Anders dan de meeste van haar vrienden, heeft Moonchild een uitgesproken voorkeur voor de gothic stroming. De muziek staat zo hard, dat ze haar gsm in eerste instantie niet hoort overgaan. Vlak voordat deze op de voicemail springt, neemt ze op, daarbij lastig manoeuvrerend om te voorkomen dat haar pas gelakte nagels beschadigen.

'Hey kerel,' begroet ze The Ripper. Ze steekt haar wijsvinger en pink in de lucht als de devil horns en beseft dan dat The Ripper haar gebaar niet kan zien.

'What's up' zegt ze daarom en ze verafschuwt zichzelf voor het populistisch taalgebruik.

Gelukkig lijkt The Ripper er geen erg in te hebben. Ze luistert naar hem, terwijl hij zijn relaas doet over hoe moreel fout het is wat ze gaan doen met het lijk van hun vriend. Moonchild vindt het eigenlijk wel een stoere actie. Als zij de pijp uit is wil ze haar lichaam aan de wetenschap afstaan, ze heeft dat schriftelijk vastgelegd. Morbid Mike had niks geregeld en nu krijgt hij een waardeloze, christelijke begrafenis. Wat zouden ze voor vrienden zijn als ze niet zijn laatste wens zouden honoreren.

'Denk even na, Lucia,' zegt The Ripper, haar bewust bij haar burgernaam noemend. 'Hoe zou jij het hebben gevonden als het lichaam van jouw zus destijds verdwenen was?'

The Ripper refereert aan een voorval dat ze liever wil vergeten. Haar zus kwam

Death Metal – Verena Germeraad

vijf jaar geleden om bij een busongeluk. Ze bezoekt nog elke week het graf. Wat als ze zou weten dat het een leeg graf was, zonder het lichaam van haar geliefde zus?

‘Hè verdomme!’ vloekt Moonchild, ‘wat moeten we dan?’

‘Kunnen we niet gewoon een eigen herdenkingsdienst houden voor Mike, zonder lichaam?’

‘Jee, ik weet niet hoor. Dat vindt ROD nooit goed.’

‘Als wij het hem nou eens met z’n allen voorstellen vanavond, dan kunnen we hem wel overtuigen, toch?’

‘Kut, kut. Ik weet het echt niet. Laat me nadenken. I’ll be back,’ citeert Moonchild the Terminator, naar wie ze ook haar dobermann genoemd heeft.

Na het telefoongesprek ijsbeert ze door haar woonkamer, op de voet gevolgd door de kwijlende Terminator en zorgvuldig slalommend om de rommel. The Ripper heeft een punt, absoluut. Toch weet ze ook, dat als hardROD Messiah eenmaal iets bedacht heeft, hij daar moeilijk vanaf te brengen is. Ze kan niet helder denken, ze moet ontspannen. Er is maar één manier waarop ze dat kan. Snel poetst ze haar tanden en kamt haar haar.

Ze kijkt naar zichzelf in de spiegel.

Ja ik zie eruit als Jessica, definitely.

Jessica is haar favoriete vampier uit de serie True Blood. Moonchild is er trots op, dat ze zoveel op haar lijkt.

Twee straten verderop belt Moonchild, nog steeds gespannen, aan bij haar vriendin, Nelly. Nelly heeft het uiterlijk van een Californische strandwacht. Alles aan haar straalt vitaliteit en gezondheid uit. De enige plek op aarde waar Moonchild zich in de hemel waant, is tussen haar gebruinde, gespierde dijen.

Na afloop kust Nelly haar vriendin zacht op de mond en hoopt dat ze haar gestreste geliefde heeft kunnen kalmeren. Ze kijkt haar na, terwijl Moonchild in haar rouwauto stapt. Knap is ze niet, haar vriendin. Zelfs in haar beste doen lijkt ze op Sissy Spacek in haar slechtste doen. Puur uit liefde houdt ze Moonchilds

Death Metal – Verena Germeraad

idee in stand dat ze op Jessica Hamby lijkt. Dan sluit Nelly de deur en gaat weer verder met wat ze deed voordat Moonchild onverwacht opdook.

ROD knoopt zijn broek dicht, gaat de trap af en betaalt voor het meisje met wie hij zojuist een uur heeft doorgebracht. Zijn favoriet, de Antilliaanse met de enorme jetsers en het epische achterwerk. Zo nu en dan trakteert ROD zichzelf op deze zinnelijke luxe. Het is zoveel makkelijker dan een meid versieren in de kroeg. Hij voelt ook weinig voor de plichtplegingen van een relatie. Hij heeft bovendien zijn handen vol aan zijn moeder. Als hij aan haar denkt, gaat hij wat sneller lopen. Wat was dat nou weer vanavond? Een en al gezever over dat hij zo vaak weg is en of hij zijn vrienden niet een keer thuis kan uitnodigen. Als hij dat doet kan ze het waarschijnlijk niet meer navertellen. It will scare the living shit out of her. Hij ziet het al helemaal voor zich hoe ze naar haar hart grijpt en naar lucht hapt. Haar verschrompelde reptielengezicht zal grauw wegtrekken en haar laatste gedachte zal zijn, dat haar zoon in handen is gevallen van een Satanische bende. Misschien moet ik the brothers toch eens uitnodigen, denkt ROD, terwijl hij stevig doorstapt. Dan verafschuwt hij zichzelf weer om die gedachte. Hij houdt van zijn moeder. Ja ik houd van haar. Het is de vrouw die mij op de wereld gezet heeft, tuurlijk houd ik van haar.

Zijn hoop om in de kroeg wat ontspanning te vinden wordt als een meteoriet de bodem in geslagen als zijn vrienden in een soort van Tribunaal op hem wachten. Wat een vriendendienst voor Morbid Mike moet zijn, wordt door the brothers ineens als bijna een terroristische misdaad gezien. Wat is er gebeurd? Waar ging het fout?

The Ripper natuurlijk, chickenshit, denkt ROD. Hij heeft de rest tegen mij opgezet en nu denken ze te kunnen terugkrabbelen. Dat laat ik mooi niet gebeuren. ROD moet ineens denken aan een songtekst van W.A.S.P., hij weet niet eens meer welk nummer, waarin Blackie Lawless brult: ‘at the altar of rock ‘n’ roll you kneel.’ Dat is wat hij en zijn vrienden elkaar beloofd hebben, rock ‘n’ roll tot het bittere eind.

‘Noemen jullie jezelf vrienden?’ wil ROD weten. ‘Jullie krabbelen terug op

Death Metal – Verena Germeraad

het laatste moment en laten Mike gewoon stikken.’

‘Het is niet dat we het niet willen,’ zegt Tommy, ‘ik zeg alleen dat we er nog eens goed over moeten nadenken.’

‘Of alternatieven bekijken,’ vult Astarte aan.

ROD maakt een wegwerp gebaar met zijn hand: ‘Ach, houd toch op. Jullie schijten gewoon in de broek, fucking pussy’s.’

‘Relax, gast,’ probeert The Ripper hem te kalmeren ‘het is niet niks wat we van plan zijn. Om niet te zeggen illegaal.’

‘O en sinds wanneer is dat jouw motto? Ik hoef je toch niet te herinneren aan alle illegale shit die jij op je geweten hebt.’ ROD maait met zijn armen door de lucht en gooit daarbij een stoel omver, wat hem een strenge blik van de barvrouw oplevert.

‘Jongens zo komen we er niet uit.’ Moonchild komt ineens onverwacht volwassen uit de hoek. ‘Laten we er allemaal nog een nachtje over slapen. Dan beslissen we morgen. Oké?’ Ze kijkt haar vrienden een voor een aan.

ROD die nog steeds met zijn jas aan zit, staat op: ‘Het interesseert me geen reet wat jullie doen. Desnoods doe ik het alleen. Weet wel, dat Mike zich voor jullie zou schamen!’

Met die woorden verlaat hij de kroeg.

Om de ellende compleet te maken is het gaan regenen en is de haarlak in ROD’s haar veranderd in een kleverige substantie. Met stevige tred en zijn hoofd omlaag, loopt hij door de verlaten straten. Hij probeert uit alle macht de zurige smaak weg te slikken die het gesprek met zijn vrienden heeft achtergelaten en hij moet zich tot het uiterste inspannen om niet in janken uit te barsten. Als hij zou roken zou hij nu een peuk opsteken. Godverdomme!

Hij heeft echt zin om The Ripper keihard onder zijn ballen te schoppen. Van The Ripper was het te verwachten, maar dat ook Tommy afhaakt gaat er bij hem niet in. Die vent is een metalgod. Hoe kan ROD zich zo in hem vergist hebben?

Astarte is het automatisch eens met Tommy. Als hij Tommy zover krijgt, dan is Astarte ook erbij. En Moonchild, what the hell? Zij was toch de eerste die voor het plan te vinden was. Mooie vrienden heb ik. Ze laten me gewoon stikken. Daar hoef ik dus niet op te rekenen als ik dood ben. Fucking losers. Ik kan beter mijn

Death Metal – Verena Germeraad

eigen dood regisseren. Ja, ik moet toch eens het dak van het Hilton gaan verkennen. En mama dan? Ik kan me niet van kant maken zolang zij nog leeft. Godverdomme, het leven zuigt als een kleuter aan een priesterpiemel.

Zijn moeder ligt al in bed als hij thuiskomt. Als ze zijn voetstappen hoort, roept ze: ‘Ben jij dat Roderick?’

Hij zou willen schreeuwen: Nee, Hezbollah! Wat denk je zelf? Hij beseft ook dat hij daarmee alleen nog meer vragen op zich afgevuurd krijgt, dus antwoordt hij:

‘Ja mama, ik ben het. Ga maar weer slapen.’

‘Welterusten jongen.’

‘Welterusten mama.’

Nadat hij met een handdoek zijn natte haar gedroogd heeft, kleedt ROD zich uit. Die vervelende puist op zijn voorhoofd is eindelijk rijp en hij duwt het pus eruit en stelpt het bloed met wat spuug. Met alleen zijn boxer nog aan, kruipt hij in bed. Hij slaapt meteen in en hoort het sms’je van Tommy niet meer binnenkomen.

4. Vrijdag

I love the dead before they're cold,
Their blueing flesh for me to hold.
Cadaver eyes upon me see nothing.

Alice Cooper (1973). I love the dead

Op Billion Dollar Babies [CD]. VS: Warner Bros

Volgens sommigen is vandaag de dag dat de wereld zal vergaan en de mensheid zal eindigen te bestaan.

Onze held rekt zich uit in bed en denkt, het is een goede dag, een goede dag om een lijk te stelen. Hij heeft zojuist het sms'je van Tommy gelezen: 'I'm in,' gevolgd door een Whatsapp bericht van Astarte: 'Me 2.'

Moonchild's bericht is verzonden om half vier 's nachts: 'Zonder mijn wagen ben je nergens. Je kunt op me rekenen. Ps. Ik praat wel met The Ripper.'

De rest van de dag vliegen de berichten over en weer:

'The Ripper is ook om.'

'Ik wist het, die gast is bad 2 the bone ;)'

'Holy fuck, ik draai al de hele dag Bad Decisions op mijn I-phone.'

'Yeah, I have a good time making bad decisions.'

'This is the true meaning of rock-'n-roll, brothers.'

Niemand kan zich concentreren op zijn werk. Allemaal staan ze strak van de adrenaline. De kick geeft ROD het gevoel alsof hij zweeft, als in een LSD trip. Net zo verslavend maar dan zonder de hallucinerende bijwerkingen van een bad trip. Hij is weer trots op zijn vrienden.

'I'm proud of you brothers,' schrijft hij in een groepstekstbericht.

Net als elke vrijdagavond komen de broeders ook deze avond om negen uur bij elkaar in de stamkroeg. Alleen deze keer staat Moonchild's morbide auto voor de deur geparkeerd, met achterin vijf literflessen Jack Daniels en vijf flessen spiritus. The Ripper heeft in zijn fietstas zijn schroevendraaiers, koevoet en God weet wat hij nog meer nodig heeft om de klus te klaren. Hij rent constant naar de

Death Metal – Verena Germeraad

WC, steekt de ene sigaret naar de andere op en hoeveel bier hij ook drinkt, er is een infuus met een of ander pam medicijn nodig om zijn getergde zenuwen lam te leggen.

ROD stoort zich aan het opzichtige nerveuze gedrag van zijn maat, maar is zo verstandig om niets te zeggen. The Ripper's expertise is nodig, en bij de geringste twijfel haakt hij waarschijnlijk af.

De Judas Priest fan is niet de enige die nerveus is. Moonchild verbergt haar rusteloosheid door onafgebroken te lullen. Ze lepelt de ene na de andere anekdote op uit haar groupie tijd. Ze gaat er prat op ooit hét meisje te zijn geweest van een hardrockformatie van Nederlandse bodem. Niemand van the Brothers neemt haar verhalen nog serieus, evenmin neemt iemand de moeite haar tegen te spreken.

Astarte krast voortdurend met een lange nagel over het houten tafeltje en tikt met haar high heels op het linoleum. Het is haar vrienden een raadsel waarom ze uitgerekend vandaag laarzen met torenhoge hakken heeft aangetrokken, De reden zit tegenover haar, de gitaar als een schild voor zich houdend en met zijn basstem zingend: 'Gonna be a rock 'n' roll singer. I'm gonna be a rock-'n-roll star.' Zijn stem slaat af en toe over en zijn normaal zo bedreven vingers missen nu en dan een akkoord.

Alleen ROD zit er ogenschijnlijk relaxed bij met een pilsje, licht headbangend op Tommy's versie van AC/DC.

Een paar uur gaan voorbij, ze drinken, ouwehoeren en halen herinneringen op aan Morbid Mike. HardROD Messiah kijkt op zijn horloge en spreekt: 'Het is tijd!'

Even valt er een stilte waarin iedereen elkaar aankijkt, aftastend, zoekend naar bevestiging of juist afkeuring. Dan, als in één adem staan the bloodbrothers op, trekken hun spijker- of lerenjasjes aan en begeven zich richting voordeur. ROD haast marcherend, Moonchild vrijwel glijdend, The Ripper voetje voor voetje slenterend en Tommy en Astarte kuierend alsof ze op een zonnige boulevard flaneren. Dan staan ze buiten, regen en kou slaan in hun gezicht.

'Wat nu?' vraagt Tommy terwijl hij ROD aankijkt.

'Uhhh, Moonchild en ik met de lijkwagen en jullie drie met het blik van

Death Metal – Verena Germeraad

Astarte.’

‘Ik moet nog effe pissen,’ zegt The Ripper en verdwijnt weer naar binnen.

‘Die schijt nog in zijn broek,’ zegt Moonchild. ‘Laat hem liever met mij meerijden. Ik kalmeer hem wel.’

ROD haalt zijn schouders op. ‘Ook best, we moeten onderhand wel gaan.’

The Ripper heeft zijn achterste nog maar nauwelijks op de pot gezet als een tsunami van diarree uit zijn darmen spuit. De krampen in zijn buik zijn haast ondraaglijk. Hij kan Bruce Dickenson bijna horen zingen: ‘Show them no fear, show them no pain,’ en The Ripper prevelt deze woorden als in een gebed, terwijl hij met zijn broek op zijn knieën en beide armen voor zijn buik geslagen heen en weer wiegt op het toilet.

Ze rijden over de Valkenburgerweg, langs de Open Universiteit en de scholengemeenschap, de lijkwagen met daarin Moonchild en The Ripper voorop. Achterin het koekblik van Astarte zit ROD bijna dubbelgevouwen vanwege plaatsgebrek. Hij kijkt naar de sportvelden rechts van hem en dan naar voren, naar de silhouetten van Astarte en Tommy, die beiden zwijgzaam voor zich uitkijken. Een ideaal plaatje, dat ziet een blinde nog, denkt ROD, en vraagt zich weer af waarom die eikel van een Tommy haar nog niet gepaald heeft. Ze slaan de Hogeweg af, ze zijn er bijna. Nu heeft ROD, voor het eerst, het gevoel alsof een reusachtige hand zijn organen samenknijpt. Wat als ze niet snel genoeg zijn en de politie hen betrapt? En wat als iemand van the brothers achteraf zijn mond voorbij praat.

Het is bijna half een als op de parkeerplaats van het mortuarium een zwarte lijkwagen en een groen koekblik stoppen. Drie mannen en twee vrouwen stappen uit, allen gehuld in een mantel van stilzwijgen. The soldiers of the night. De kale man, genaamd The Ripper loopt als een gekooide tijger langs het hek, wikt en weegt de risico’s.

‘Geef me die autosleutels eens,’ hij kijkt Moonchild aan, die de sleutels zonder vragen aan hem geeft.

‘Sorry,’ verontschuldigt The Ripper zich, zet dan de auto in reverse en ramt

Death Metal – Verena Germeraad

met de bumper het grijze elektriciteitskastje omver.

The brothers kijken toe, geschokt en gefascineerd.

‘Wat doe je nou, godverdomme?’ wil Moonchild weten als hij uitstapt.

‘We hebben ongeveer een kwartier,’ is het enige antwoord dat ze krijgt.

ROD kijkt even om zich heen, klimt dan zonder verdere waarschuwing over het ijzeren hek.

‘Goddamn, wacht op ons,’ fluistert Tommy.’

The Ripper hangt de rugzak met daarin zijn tools om, kijkt nog wat schuchter om zich heen en klimt dan ook over het hek.

‘Real gentleman zijn jullie,’ sist Tommy, ‘en wie helpt de dames nu?’

Moonchild hangt ook al aan het hek. Lenig als ze is, kost het haar niet veel moeite om haar ene voet bovenop het hek te zetten. De driehoekige stalen haaiantanden bovenop het hek zitten wat in de weg, maar al met al is ze er vrij snel overheen.

‘Geef je mij een zetje?’ vraagt Astarte aan Tommy.

Hij gaat met zijn rug tegen het hek staan en vouwt zijn handen in elkaar. ‘Zet je voet op mijn handen,’ zegt hij. Hij moet zijn knieën licht buigen zodat Astarte haar gehakte laars op zijn handen kan zetten.

Met beide handen grijpt ze zich vast aan het hek. ‘Help me nog wat Tommy, ik red het net niet.’

Tommy draait zich om en probeert Astarte’s benen hoger te duwen, tevergeefs. Ze zakt omlaag tot ze weer op de grond staat. Dan grijpt ze het hek weer vast, duwt haar billen naar achteren en probeert te klimmen. Moonchild schiet in de lach, The Ripper ziet eruit alsof hij ieder moment moet braken.

‘Kom op, help haar nou even,’ zegt ROD, ‘gewoon tegen die kont duwen.’

Een moment aarzelt Tommy en omvat dan met beide handen, het fraaie in leder gehulde achterste van Astarte en duwt haar omhoog. Als ze haar been over het hek wil zwiepen, schopt ze hem bijna met een naaldhak tegen zijn hoofd. Dan is ze eroverheen, hoewel het hek overdonderend veel herrie maakt in de stilte van de nacht.

Tommy wil zich juist over het hek hijsen als ROD tot de conclusie komt: ‘Nee, iemand moet de wacht houden. Blijf hier staan en bel me als je iets verdachts ziet.’

Death Metal – Verena Germeraad

In eerste instantie voelt Tommy zich buitengesloten. Nu hij hier is, wil hij ook mee naar binnen. Aan de andere kant kan hij hierbuiten nog een sjekkie roken en daar heeft hij wel behoefte aan.

‘Kijk nou,’ Moonchild wijst naar het kerkhof dat achter het mortuarium ligt, ‘het lijkt wel een horrorfilm.’

‘Cut the crap, dit is geen film. Dit is the real deal,’ reageert The Ripper.

‘Laten we beginnen,’ zegt Astarte die wenste dat ze aan de andere kant van het hek stond, bij Tommy. Ze volgt het voorbeeld van de anderen en trekt haar zwart leren handschoenen aan.

The Ripper gooit zijn rugzak af, bestudeert enkele seconden het slot en grinnikt: ‘Een cilinderslotje, het zit ons mee.’ The Ripper gaat aan de slag en lijkt nu meer ontspannen dan in de voorgaande week, alsof de handeling van het slot openbreken hem op wonderlijke wijze kalmeert. Hij heeft amper vijftien seconden nodig om met een schroevendraaier de deurplaat los te schroeven en het uitstekende cilinderslot af te breken.

Jammer, een breekijzer komt er niet eens aan te pas, bedenkt Moonchild.

In het aardedonker staan ROD, The Ripper, Moonchild en Astarte in de met donkerblauwe vloerbedekking beklede hal van het mortuarium. De stilte hangt zinderend in de lucht. Slechts heel in de verte klinkt het zoemen van de koelcellen.

‘We’re not gonna take it. No, we ain’t gonna take it. Oh, we’re not gonna take anymore,’ klinkt het ineens oorverdovend hard uit de broekzak van ROD.

‘Fuck, dat is Tommy!’ roept Moonchild harder dan de bedoeling is. ROD grabbelt in zijn broekzak en neemt op, zonder op de display te kijken.

‘Ja?’ fluistert hij.

‘Jongen met je moeder, waar ben je?’

Kut, denkt ROD en maakt een gebaar naar zijn vrienden dat het oké is. ‘Het komt nu heel slecht uit. Ik bel je straks terug.’

‘Maar jongen, ik voel me niet lekker. Je moet nu naar huis komen.’

‘Dat gaat niet. Ik ben ergens mee bezig.’

Death Metal – Verena Germeraad

‘Waar ben je dan? Waarom fluister je?’

‘Tot later.’ ROD hangt op.

‘Wie was dat?’ vraagt The Ripper

‘O niemand, niets belangrijks.’ Meteen daarna gaat ROD’s telefoon weer. Hij zet zijn gsm op trillen en stuurt Astarte naar buiten om te checken of alles oké is.

‘En vraag hem dan gelijk waar de koelcel is.’

De koelcellen bevinden zich rechts van hen. The Ripper loopt voorop, zijn zaklamp op de vloer gericht. Ze schuifelen langs de toiletten en kantoorruimtes en komen in de ruimte waar de lijken afgelegd worden. Daarnaast liggen twee koelcellen, beiden beveiligd met een alarm, dat nu door de storing in de elektriciteitskast niet meer actief is.

ROD schuift de zware deur open en schijnt met een zaklamp naar binnen. Er liggen zes lijken bij elkaar in een grote koelcel, geen van hen lijkt in de verste verte op Morbid Mike.

In de tweede koelcel vinden ze, na even zoeken hun vriend, opgemaakt, geschoren en met onberispelijk gekamd haar, dat kort geknipt is.

‘O my God, hij lijkt wel een misdienaar,’ fluistert Moonchild.

‘Mike, wat hebben ze met je gedaan?’ Astarte richt zich rechtstreeks tot de overledene.

The Ripper en ROD staren een moment naar het lichaam, gehuld in kleding die hen volkomen vreemd en een rocker onwaardig is.

Goed dat we hem hier weghalen, denkt ROD, dit is pure mensenrechtenschending.

‘Earth to The Ripper and ROD,’ Astarte stoot de mannen aan. ‘Ik denk dat we hem moeten peren.’

The Ripper is met één stap bij het lichaam van Mike. Hij heeft erop gerekend het lijk met één zwaai over zijn schouder te gooien en naar buiten te dragen, maar er is haast geen beweging in te krijgen.

‘Ik heb gehoord dat die Rigot Mores, of hoe dat ook heet, een dag of drie duurt. Hoe kan hij nu nog zo stijf zijn?’ vraagt The Ripper aan niemand in het bijzonder.

Death Metal – Verena Germeraad

Moonchild peutert aan een denkbeeldig randje van haar nagel. Astarte kijkt paniekerig om zich heen.

ROD trekt een wenkbrauw omhoog: ‘Rigor Mortis, douchebag en dat komt omdat hij bevroren is.’ Hij vertelt er niet bij dat hij daar zelfs ook even geen rekening mee heeft gehouden. Ze zullen het lijk met twee man naar buiten moeten dragen.

Tommy loopt te ijsberen bij het hek, alert op ieder geluidje, bereid om te vechten of te vluchten. Hij merkt pas dat hij zijn adem heeft ingehouden als deze via een boer ontsnapt. Hij moet bijna janken van opluchting als hij zijn vrienden ziet aankomen, de meiden voorop.

Astarte klimt ineens verdomd makkelijk over het hek en staat al naast Tommy voordat hij met zijn ogen kan knipperen.

‘Hij is bevroren en zijn haar is kort,’ zegt ze tegen hem.

Met een move waar zelfs catwoman jaloers op zou worden, springt Moonchild over het hek.

Aan de andere kant staan The Ripper en ROD met het lichaam van Mike te stoeien.

‘Hoe krijgen jullie hem over het hek?’ wil Tommy weten.

The Ripper en ROD duwen een paar keer het zware lichaam omhoog, tevergeefs. Door de stijfheid wil het lichaam niet over het hek buigen. De zwaartekracht trekt het lichaam steeds weer log naar beneden.

‘Klotezooi!’ De vloek van ROD galmt onverwacht hard over de begraafplaats.

‘Schiet op man,’ Tommy’s stem slaat over.

‘Het lukt niet!’ hijgt Roderick, ‘het lukt niet, godverdomme.’

The Ripper denkt, we zijn nu zover gekomen, nu moeten we ook doorzetten. Onverwacht alert haalt hij de riem van zijn broek en draagt zijn vrienden op hetzelfde te doen. Alleen Moonchild heeft geen riem om.

In rap tempo maakt The Ripper een lange band van brede patronenriemen, riemen met studs en de metalen hipster belt van Astarte, en maakt één uiteinde vast aan de pols van Mike.

Death Metal – Verena Germeraad

ROD klimt op het hek, zijn ballen pijnlijk klem tussen de haaiantanden vermant hij zich. The Ripper duwt het lichaam van Mike omhoog en snel knoopt ROD de riem vast aan het hek. Het lichaam van Mike bungelt nu aan een sjaal van riemen aan de ijzeren poort die de toegang blokkeert tussen een rock-'n-roll afscheid en een mensonterende katholieke uitvaart.

The Ripper klimt nu ook bovenop het hek. Hij en ROD hijsen samen het lichaam van Mike omhoog tot ze de dode bijna horizontaal boven hun hoofd houden. Met een enorme slinger, gooien ze het lichaam van zich af en hun vriend belandt denderend aan de andere kant van het hek, met een pols in een vreemde twist nog hangend aan de riemen.

ROD maakt de riem los en voordat hij Tommy kan vragen het op te vangen, stort het lichaam van Mike voor Astarte's voeten op de grond.

‘What the fuck, hij liet een scheet,’ Astarte staart met grote ogen naar het lijk, ‘hoor je dat, hij liet een scheet,’ ze stoot Tommy aan.

‘Dat gebeurt weleens,’ zegt deze.

‘Oké en nu moven, gasten,’ het is ROD die weer het heft in handen heeft.

De vrienden stappen in de auto. Moonchild kijkt in de achteruitkijkspiegel van haar geblutste wagen om te zien of het koekblik volgt en barst dan in hysterisch lachen uit.

‘Wat? Wat is er?’ The Ripper kijkt haar, met toenemende bezorgdheid, van opzij aan.

Moonchild doet het bijna in haar broek van het lachen, wijst dan met een duim over haar schouder naar een punt achter zich. The Ripper volgt haar beweging, begrijpt er nog steeds niks van.

‘Check it out,’ giert Moonchild, ‘er is gewoon een transportpoort aan de zijkant. We hadden Mike daar gewoon naar buiten kunnen rollen.’

The Ripper ziet nu ook de grijze rolpoort, die rechtstreeks toegang biedt tot de koelcellen. Hij vindt het helemaal niet zo grappig en doet er het zwijgen toe.

‘Yihhaa!!!’

‘Hell yeah, dat was fucking gestoord.’

Kreten van uitbundigheid vullen het koekblik terwijl ze terug rijden over de

Death Metal – Verena Germeraad

Valkenburgerweg.

‘Let’s burn this motherfucker.’

In zijn broekzak trilt ROD’s telefoon. Vast mama weer, denkt hij, en vraagt zich af waarom ze met een onbekend nummer belt.

‘Hallo.’

‘Spreek ik met de heer Roderick Zijlstra?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘U spreekt met Paulissen, Politie Limburg Zuid.’

Van schrik laat ROD de gsm uit handen vallen, hij schopt tegen de bestuurdersstoel en gebaart Astarte dat ze moet stoppen. In het donker voelt hij met zijn handen over de vloer van het koekblik tot hij de telefoon weer gevonden heeft.

‘Bent u daar nog?’ vraagt de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Ja, ik ben er nog. Politie zei u? Wat is er aan de hand?’ Het kost ROD al zijn zelfbeheersing om zijn stem niet paniekerig te laten klinken, wat slechts gedeeltelijk lukt. Astarte en Tommy trekken bleek weg.

‘Ik ben bang dat ik geen goed nieuws voor u heb,’ zegt Paulissen aan de andere kant.

‘Wat, wat, hoezo? Wat is het probleem?’

‘We hebben uw moeder ronddolend op straat gevonden, volkomen in de war. Ze is naar het ziekenhuis gebracht waar ze nu behandeld wordt. U bent het enige familielid waar we zo snel een nummer van hebben kunnen vinden.’

ROD slaakt een diepe zucht.

Oké we zijn niet betrappt, niemand heeft ons bij het mortuarium gezien. Maar mama, o God mama. Een verdwaalde traan rolt over zijn wang.

‘Bent u in orde meneer Zijlstra?’

‘Nee, uh ja, ik bedoel geschokt natuurlijk. Ik ga nu naar haar toe. Bedankt voor het bellen.’

‘Sterkte meneer Zijlstra,’ klinkt de stem aan de andere kant voor de verbinding wordt verbroken.

Inmiddels is ook de lijkwagen gestopt en omgekeerd. Moonchild en The

Death Metal – Verena Germeraad

Ripper staan naast het koekblik en kijken ademloos en gespannen toe, terwijl hun vriend het telefoongesprek voert. Rod is bijna net zo bleek als het lijk in de wagen ernaast.

‘Het is mijn moeder. Ze ligt in het ziekenhuis,’ legt ROD uit als hij het gesprek heeft afgerond, ‘het spijt me brothers, ik moet ernaartoe.’

‘Uiteraard,’ The Ripper knikt

‘Ja tuurlijk,’ zegt Astarte

Tommy knikt alleen maar.

‘Wat doen we met Mike?’ vraagt Moonchild, ‘gaan wij gewoon door met het plan?’

‘NEE!’ ROD spert zijn ogen wijd open en even, slechts een fractie, heeft Moonchild associaties met die dikke pad, Jabba the Hutt, uit Star Wars.

‘Nee,’ herhaalt ROD deze keer rustiger, ‘ik wil erbij zijn. Het was mijn idee.’

‘Wanneer doen we het dan?’ vraagt Tommy.

ROD denkt even na. Over een paar uur wordt het al licht, deze nacht gaat het niet meer lukken.

‘Morgen, oké? We doen het morgenavond.’

‘Ja, wacht eens even,’ The Ripper ziet het lichaam liever zo snel mogelijk verdwijnen, ‘wat doen we nu met hem?’ hij wijst naar de zwarte auto achter zich. Na wat heen en weer discussiëren komen de bloedbroeders tot een besluit, dat de beste oplossing is om het lichaam in de kelder van Astarte te leggen.

‘Daar is het tenminste koel,’ zegt Tommy en omdat hij degene is die het zegt, durft ze niet tegen te spreken.

5. Zaterdag

I'm a horny engine

Powered by the drive

Greed for satisfaction's

Keeping me alive

Kissing Dynamite (2012). Money, Sex & Power

Op Money, Sex & power [CD]. DL: AFM Records

Om half negen 's morgens bereikt de bestuursvoorzitter van de uitvaartvereniging een telefoontje van het secretariaat. De hysterische secretaresse meldt dat er is ingebroken. Het is voor het eerst in de carrière van de voorzitter dat zoiets gebeurt. Wat valt er nou te halen in een mortuarium, vraagt hij zich af, waarna de secretaresse, alsof ze zijn twijfel aanvoelt, hem laat weten dat er een lichaam weg is.

‘Moeten we de politie bellen?’ vraagt de vrouw hem bijna in tranen.

‘Wacht daar even mee. Ik pleeg wat telefoontjes en kom eraan,’ antwoordt de voorzitter.

Astarte en Tommy zitten aan het ontbijt. Ze heeft hem gevraagd bij haar te blijven die nacht. No way dat ze alleen in huis blijft met een lijk. De aanwezigheid van Tommy heeft het leed verzacht, hoewel haar bed die nacht net zo koud is gebleven als de dode in haar kelder.

‘Zijn die eieren wel goed?’ vraagt Tommy, ‘het meurt verschrikkelijk.’ Astarte kijkt op de verpakking, de datum is nog goed. Ze houdt haar neus boven de omelet, snuffelt vervolgens aan het pak melk, het lijkt niet bedorven. Misschien de bloemen in die vaas, denkt ze, die staan al veel te lang, straks even weggooien.

In de rommelige flat van Moonchild, galmt de stem van Siouxsie die spellbound zingt door de speakers van de laptop. Het geeft een wat blikkerig geluid. Als ik geld heb, moet ik echt eens een nieuwe installatie kopen, bedenkt ze, terwijl ze verlangend met een hand langs haar uitgebreide CD collectie strijkt. Ze loopt naar het raam, dat uitzicht biedt op een verlaten straat. De mensen in

Death Metal – Verena Germeraad

deze wijk zijn werkloos of draaien avonddiensten. Overdag blijven gordijnen en rolluiken hermetisch gesloten, wat de straat een spookachtige indruk geeft. Door de week is er een handjevol moeders op slippers en in joggingpakken dat 's morgens hun kinderen naar school brengt.

Moonchild kijkt naar haar lijkwagen: Hoe zou het Astarte zijn vergaan die vannacht het huis met een lijk heeft moeten delen?

Ze pakt haar mobiel, voordat ze het nummer van Astarte heeft kunnen intoetsen gaat het apparaat over. Het is The Ripper.

‘We hebben een probleem!’ valt hij met de deur in huis.

‘Ook goedemorgen. Wat nu weer?’ de stem van Moonchild klinkt vermoeid. De spanning van de avond ervoor heeft er toch meer ingehakt dan ze wil toegeven.

‘Vanavond komt Kissin Dynamite in The Rock Temple,’ zegt haar vriend aan de andere kant van de lijn.

Fuuuuuck, denkt Moonchild, door alle commotie van de afgelopen week is hen dat geheel ontschoten. Met haar gsm tussen oor en kin geklemd rommelt ze in haar keukenlade tot ze de zes kaartjes heeft gevonden.

Zes, denkt ze grimmig. Hoe had ze, toen ze de kaartjes kocht, kunnen voorzien dat Morbid Mike er niet meer bij zou zijn?

In de vergaderruimte van het mortuarium praat iedereen door elkaar. De drie leden van het dagelijks bestuur, een uitvaartverzorgster, een paar dragers die zich al vroeg gemeld hebben en de secretaresse.

‘Hoe is dit kunnen gebeuren?’

‘Wat moet iemand nou met een lijk?’

‘Hoe leggen we dit uit aan de familie?’

‘Volgens mij moeten we dat niet doen,’ zegt de voorzitter.

In de stilte die daarop volgt, kijkt iedereen hem verwonderd aan. De voorzitter is een vroom man, een goed katholiek en een eerlijk mens en hij staat op het punt iets immoreels voor te stellen, gerechtvaardigd door een gevoel van mededogen voor de nabestaanden en de reputatie van de vereniging. De voorzitter ademt diep in en uit voordat hij zegt: ‘Misschien moeten we het niet melden.’

Geschokte blikken vallen hem ten deel, een reactie die hij wel verwacht had,

Death Metal – Verena Germeraad

gezien de strekking van zijn woorden. Die geschokte blik zag hij die ochtend ook in de spiegel, toen het plan in hem opgekomen was, terwijl hij zich schoor.

‘Luister goed,’ zegt hij, terwijl hij de medewerkers een voor een aankijkt, ‘ik heb hier goed over nagedacht. Het is de enige oplossing. De familie van die arme man hoeft hier niet onder te lijden.’

‘Als het familie van mij was, zou ik het willen weten,’ het is de oudste van de verzorgsters. Ze herinnert zich die veel te jonge man met zijn goedgebouwde lichaam, dat ze gewassen heeft en op verzoek van de familie zijn mooie lange haar heeft geknipt en het blonde sikje afgeschoren.

‘Ik ben het met de voorzitter eens,’ zegt de secretaris, ‘die familie heeft het nu al moeilijk genoeg. We kunnen niet op de dag van de uitvaart zeggen dat er geen lichaam is om afscheid van te nemen. Hoe pijnlijk denk je dat het voor hen is?’ De penningmeester staart voor zich uit. Beter dan wie ook is hij zich van de financiële situatie bewust. De inleg van leden is bij lange na niet genoeg om de hoge kosten van de uitvaart te dekken. Daar komt nog bij dat ze dit jaar slechts honderdachtendertig overledenen hebben gehad, een stuk minder dan voorgaande jaren. ‘We moeten doen wat de voorzitter zegt,’ is zijn conclusie. Na nog wat discussie, sluit de voorzitter de vergadering. De dragers gaan naar hun kleedruimte en maken zich klaar om een lege kist te dragen. De verzorgster werkt haar lipstick bij, voordat ze de deur opent voor de bloemist, die het eerste bloemstuk brengt. De voorzitter sluit zich op in zijn kantoor, gaat achter zijn bureau zitten en leunt met zijn hoofd in zijn handen. Hij is al een eeuwigheid niet meer te biecht gegaan, maar vandaag moet hij toch weer eens de pastoor bezoeken.

In een ziekenhuiskamer, tegenover een jonge, onaantrekkelijke verpleegster zit Roderick Zijlstra, alias hardROD Messiah, hartverscheurend te huilen. Hoe vaak heeft hij zich niet aan zijn moeder geërgerd. In het diepste, verdorven Heinrich Himmler kamertje van zijn brein, heeft hij zelfs weleens gewenst dat ze er niet meer zou zijn. Nu het zover is, zit hij hier als een kleuter te jammeren, tegenover een onooglijk wijf, dat hem water en tissues aanbiedt. Waarom ben ik gisteren niet aardiger tegen haar geweest? Was ik gedurende de afgelopen week of mijn hele klote leven maar aardiger geweest.

Death Metal – Verena Germeraad

ROD veegt met de bovenkant van zijn hand langs zijn neus, snottert nog wat en staat op. Hij geeft de verpleegster een hand, die ze aarzelend aanneemt in de wetenschap dat hij er net zijn snotneus mee afgeveegd heeft.

‘Nou, dan ga ik maar eens,’ zegt hij, ineens popelend om de klinische atmosfeer te verlaten.

Er moet veel geregeld worden. ROD heeft nog nooit een begrafenis hoeven regelen en heeft geen idee waar hij moet beginnen.

Ik moet tante Leny bellen.

Tante Leny is een zus van zijn moeder, de enige van drie zussen met wie zijn moeder nog contact had. Het ziekenhuis zal zorgen dat zijn moeder naar het mortuarium vervoerd wordt. Gelukkig niet in Voerendaal, denkt ROD.

Buiten regent het en terwijl hij op de bus wacht, zet hij zijn GSM weer aan. Drie gemiste oproepen en twee Whatapp berichten van Moonchild. ‘Hoe is het met je ma?’ en ‘Ga je vanavond mee naar Kissin Dynamite?’

Ach ja, denkt hij, Kissin Dynamite een heerlijke glam metal band.

Hij heeft zich echt verheugd op dat concert en nu was hij het bijna vergeten.

Dat wordt een sleaze party in The Rock Temple. Kan ik dat wel doen? Mama is net dood. Ze zou het niet leuk vinden als ik nu op stap ga. Ik heb zo fucking veel zin in een biertje.

Ach, zijn moeder krijgt hij er toch niet mee terug door thuis te blijven en hij kan de ontspanning goed gebruiken. ‘Count me in!’ tekst hij terug.

Oké, na vanavond is het allemaal voorbij, denkt Astarte, terwijl ze de dorre bloemen buiten in de container gooit. Ze verschoont ook de vuilnisbak in haar keuken omdat het blijft stinken. Na het concert halen ze het lichaam weg en dan is alles voorbij. Ze besluit Tommy nog één kans te geven. Dit is de avond waarop het moet gebeuren, zo niet dan wordt ze weer gewoon Astrid.

Tommy komt de keuken in: ‘Jee het meurt hier nog steeds.’

‘Ik weet het,’ zegt Astarte, ‘en ik heb de vuilnisbak zelfs al geleegd.’

Op een merkwaardige manier voelt ze zich beledigd om Tommy’s opmerking, alsof de tegen de borst stuitende geur op de een of andere manier haar schuld is.

‘Het stinkt alsof er ergens een dood dier ligt of,’ Tommy maakt zijn zin niet

Death Metal – Verena Germeraad

af en ziet op hetzelfde moment het besef in Astarte's ogen.

Beiden draaien zich abrupt om en benen richting de kelder.

De geur die hen tegemoet komt als ze de kelderdeur openen is vrijwel niet te harden en met geen enkele andere stank te vergelijken. Erger dan rotte eieren, gruwelijker dan een vuilnisbelt, smeriger dan een verstopt riool. Astarte is bang dat ze moet braken, maar volgt dapper Tommy die al bijna beneden is.

‘Haal ijs!’ schreeuwt hij, ‘koelpacks, diepvriesvlees, alles wat je in huis hebt.’ Astarte spurt weer naar boven, haalt haar diepvries leeg, graait nog Lady Million van Paco Rabanne mee en rent weer naar beneden.

Ze leggen de diepvriesspullen op, onder en naast het lichaam. Astarte sprayt rijkelijk met haar favoriete geurtje en barst dan in huilen uit.

‘Hij moet hier weg. Ik wil het weg hebben hier!’

‘Ssst, rustig maar,’ Tommy slaat zijn armen om haar heen.

‘Het moet NU weg!’ schreeuwt ze nog.

‘Het komt goed. Ik ga het regelen voor je.’ Tommy wrijft over haar schouders en rug en blijft haar sussen.

Haar lichaam ontspant tegen het zijne, langzaam heft ze haar hoofd omhoog, kijkt hem met betraande ogen en trillende lippen aan.

Bedachtzaam buigt Tommy zich iets naar voren, aarzelt even en drukt dan zijn lippen op de hare. Hun monden openen zich en hun tongen vinden elkaar, dansend om elkaar heen, eerst langzaam op het ritme van een onhoorbare ballad, dan haastig als in een speed metal gitaarsolo.

Ondanks het met parfum besprenkelende lijk naast hen, is het op deze plek waar Tommy on the rocks en Astarte elkaar eindelijk vinden in een zinderend erotisch spel met een daverende apotheose, die hen een moment ontspant.

Als ze daarna hun kleren bij elkaar rapen van de koude keldergrond, zegt Tommy:

‘Ik heb een idee! Echt een fucking geniaal idee, dat de term rock-'n-roll overtreft.’

‘Wat ben je van plan?’ Astarte lacht, op dit moment kan ze de wereld aan.

‘Je wilt hem weg hebben hier, toch?’

‘Ja graag,’ er trekt een zichtbare huivering over haar lichaam.

‘Als we hem nou eens goed inpakken met ijs en hem vanavond meenemen

Death Metal – Verena Germeraad

naar The Rock Temple!’

‘Yeah, heerschend!’ zegt Astarte en geeft hem een high five, er volledig van overtuigd dat Tommy een grap maakt.

Het begint al aardig druk te worden in The Rock Temple, waar een menigte reguliere bezoekers en uitgelaten fans van de band zich verzamelen.

Links van de ingang hangen ROD en The Ripper aan de bar om zich in te drinken.

Het is een ideale plaats om The Temple te overzien en meteen te spotten wie er binnenkomt. Stoere chicks in strakke jeans en korsetten van kant of leer en onverschrokken kerels in Merchandise shirts en op kistjes.

ROD slaat de laatste slok van een pilsje achterover: ‘No way man, nemen ze hem echt mee?’

Het overstijgt alles wat hij tot nu toe toedichtte aan het predicaat rock-’n-roll.

‘Die zijn echt lijp. Ik dacht dat ik fucked up brains had, maar die van Tommy zijn gewoon blown away.’

‘Aangetast door de speed,’ grapt The Ripper die vijf buisjes Jägermeisters in één keer zijn keelgat in laat stromen en een boer laat.

‘Daar komt Astarte,’ ROD wijst naar de ingang, waar de zwartharige bleke schoonheid in weinig verhullende kleding, de aandacht van mannelijke bezoekers trekt. Behalve netkousen, jeansshort en glimmend zwart topje draagt ze een enorme smile op haar donkerpaars gestifte lippen. Achter haar loopt Tommy, met een duidelijk waarneembaar aura van een man die zojuist het licht uit zijn ogen heeft geneukt. Tot slot komt daar Moonchild, ze duwt een rolstoel voort en draagt een wit latex verpleegstersuniform, halfhoge zwarte pumps met ingewikkelde bandjes en op haar hoofd een latex verpleegsterskapje. Ze blijft her en der staan om iemand te groeten en loopt dan op haar akkertje door, alsof ze nooit anders doet dan in een stoeipakje met lijken sjouwen.

‘Gecondoleerd kerel,’ zegt ze, terwijl ze ROD op zijn schouder slaat. Deze lijkt haar begroeting niet gehoord te hebben en staart met open mond naar het lichaam in de rolstoel. Mike draagt een volwassen jeans, een trui van Saxon en een cap van Slayer. Zijn hoofd hangt een beetje omlaag. Doordat het lijk ontdooid is geweest, is de stijfheid verdwenen, alleen zijn mond staat nog in een vreemde

Death Metal – Verena Germeraad

clowneske grimas als The Joker uit Batman.

‘Hoe kan het dat hij niet meer stinkt,’ vraagt The Ripper.

‘Ik heb hem gewassen, omgekleed en zo goed mogelijk weer gekoeld,’ er ligt een triomfantelijk lachje om Moonchild’s lippen. ‘Ben ik een goede verpleegster of niet?’ ze knipoogt.

The Ripper kijkt met een mengeling van respect en afschuw naar de lookalike van Sissy Spacek en hoort in zijn hoofd, boven de muziek uit, Queens of the Stone Age: ‘Everybody knows that your insane.’

‘Wordt hij nu gekoeld?’ wil ROD weten.

‘Jazeker, ik heb zoveel mogelijk koelpacks onder zijn kleren gestopt en in de auto ligt nog een koelbox vol, dus don’t worry.’

‘O, ik maak me ook geen zorgen,’ haast ROD zich te zeggen en bestelt een bacardi cola die hij in twee teugen leeg drinkt.

De band begint te spelen. Johannes Braun met zijn stijf getoupeerde haar is een podiumbeest van het hoogste niveau. Hij bespeelt de zaal, zoals de gitaristen hun snaren. ROD en Tommy staan vooraan te headbangen. Andreas Schnitzer geeft een waanzinnige drumsolo en de uitzinnige menigte gaat helemaal los, ze maaien met hun armen in de lucht, hun handen gebald tot vuisten of devil horns. Moonchild twijfelt even aan haar eigen geaardheid als ze denkt: Ik wil die gitarist pijpen. Astarte kijkt vanaf een afstand naar Tommy en wordt weer vochtig. Moonchild en The Ripper zitten op een barkruk. The Ripper zuipt als een bezetene, terwijl Moonchild de hele avond vragen van nieuwsgierige omstanders weert over wat er met haar vriend in de rolstoel aan de hand is.

‘Hij heeft wat veel medicatie op. Hij slaapt. Hij voelt zich even niet zo lekker.’

Als de barman niet kijkt, graait ze regelmatig in de bak met ijsblokjes, die ze dan in de trui van Mike stopt om hem zo koel mogelijk te houden. Dit gaat niet lang goed, weet ze. Hij kan onmogelijk de hele avond stil blijven zitten. Ik moet iets doen.

Ze stoot The Ripper aan: ‘Kom, help me even.’

Ze duwt de rolstoel richting toiletten. ‘Pak jij hem aan een kant, ik neem de

Death Metal – Verena Germeraad

andere kant,' gebiedt ze.

Samen dragen ze Mike naar voren, meer richting podium, het lichaam hangt zwaar in hun armen.

'Moshpitje!!!' roept Moonchild en duwt het lichaam van de dode Mike richting ROD, die het ternauwernood opvangt. Om hen heen begint nu iedereen te moshen. ROD wordt alle kanten opgeslingerd en verliest het lichaam even uit het oog.

Zoals dat gaat, volgens een ongeschreven regel, wordt degene die valt altijd door iemand anders opgeraapt. Even heeft ROD het idee dat er een ijsklomp is gekomen op de plek waar normaal zijn hart hoort te zitten. Als iemand Mike wil oprapen, zal hij merken dat het lichaam niet meewerkt. De paniek zal niet te overzien zijn.

Met ogen die alle kanten opschieten, doorzoekt hij de zaal en ziet dan dat Tommy en The Ripper het lichaam uit de moshpit dragen. De ijsklomp verdwijnt en er stroomt weer gewoon bloed door zijn aderen. Oké genoeg voor vanavond, besluit hij, 'Goodbye and good riddance.'

Hij trommelt zijn vrienden bij elkaar en even later zijn ze allen op weg naar het echte afscheid van Morbid Mike.

Het enige pad dat naar het bos leidt en dat met de auto begaanbaar is, ligt langs een drukke openbare weg. De statige herenhuizen in de straat zijn evenwel in duisternis gehuld, de bewoners in diepe rust.

De lijkwagen rijdt met gedoofde lampen stapvoets het bospad in, het koekblik volgt het voorbeeld. Moonchild parkeert de wagen in een inham tussen de struiken, die plaats biedt aan maximaal twee auto's en die deze aan het zicht van de openbare weg onttrekt. Ze is de eerste die uitstapt, huiverend van de kou in haar verpleegstersschortje. The Ripper geeft haar zijn leren jack dat ze dankbaar om haar schouders slaat. Hij, The Ripper, opent de achterklep van de wagen en stapt de laadruimte in waar Mike onderuitgezakt in de rolstoel hangt. Met bevende handen maakt hij de riemen los waaraan de rolstoel vastzit en met behulp van ROD hijst hij het gevaarte uit de lijkwagen en gezamenlijk gaan ze op pad.

Death Metal – Verena Germeraad

Het lijken wel personages uit een Quentin Tarantino film, zoals ze daar lopen, daar in dat donkere bos, midden in de nacht. Een roodharige vrouw die op Sissy Spacek lijkt, waggelend op ingewikkelde schoenen en een te groot leren jasje over een kinky verkleedpakje. Naast haar, een kale man met een enorme baard en tatoeages op zijn brede armen die bloot onder een Def Leppard shirt uitsteken. Hij duwt een rolstoel voort met daarin een grote kerel met een Slayer cap op zijn heen en weer bungelende hoofd. Daarnaast lopen hand in hand een man en een vrouw. De vrouw bloedmooi met piekerig zwart haar, in kleding die haar een longontsteking kan bezorgen. De man draagt een gitaar om zijn nek, zijn jeans wordt op de plaats gehouden door een patronenriem en zijn kistjes maken een zompend geluid op de natte bladeren. De rij wordt gesloten door een man in een strakke lederen pantalon en een spijkerjasje afgewerkt met studs, met op de rug een grijnzend skelet met daaronder drie kunstig gevormde zessen. In beide handen draagt hij plastic tassen gevuld met Jack Daniels, spiritus en gedroogd stro.

Op een open plek, omringd door kale bomen en duisternis stoppen de vrienden. Tommy pakt zijn gitaar en speelt de beginakkoorden van Wheels of Steel.

‘Oww,’ Moonchild zet de zang in.

‘Kan het effe wat zachter?’ vraagt The Ripper en als hij de gezichtsuitdrukking van Tommy ziet, voegt hij er vriendelijker aan toe, ‘laten we geen onnodige risico’s lopen.’

Tommy legt zijn gitaar op het gras en zet in plaats daarvan een fles Jack Daniels aan zijn lippen.

‘Hé, kom op, die hebben we nog nodig,’ berispt Moonchild.

‘Niet alles toch?’ Astarte neemt het voor haar nieuwbakken geliefde op, ‘kom op, geef mij ook eens een slok.’

ROD maakt intussen een bedje van stro, schenkt daar een volledige fles spiritus overheen en legt dan samen met The Ripper het lichaam van Mike erop.

De resterende flessen spiritus gieten ze over zijn lichaam, daarna gevolgd door liters Whisky, zodat Mike’s kleding ervan doordrenkt is.

‘Zonde,’ zegt Tommy, niet eens wetend dat Mike allergisch was voor sterke

Death Metal – Verena Germeraad

drank.

‘Oké brothers, even een moment stilte voor Morbid Mike,’ kondigt ROD aan. Daar staan ze, de vrienden, in de miezerregen, te kijken naar de eeuwige grijns van hun metal mate.

ROD verbreekt als eerste weer de stilte en spreekt de woorden uit hoofdstuk dertien, vers 17-18 uit het boek Openbaringen, bij the bloodbrothers beter bekend als de legendarische Iron Maiden song, ‘The number of the beast.’

‘For it is a human number, it’s number is six hundred and sixty six.’ Zodra ROD deze woorden heeft gesproken, pakken the brothers allemaal een aansteker en houden deze bij het lichaam van Mike.

Het lichaam brandt niet direct, pas zodra de eerste blauw gekleurde vlam de Saxon pullover aait, gaat het snel. Het vuur vreet in rap tempo een weg door het textiel, likt dan aan de opperhuid van de overledene om vervolgens diep door te dringen tot de onderste lagen.

De vrienden hebben niet gerekend op de enorme rookontwikkeling en de penetrante stank van verschroeid vlees. Hoestend en proestend rapen ze hun boeltje bij elkaar.

‘Let’s get the hell outa here!’

Betsy heeft weer een nachtmerrie gehad. Die vervelende slaappillen toch ook, ze werken even, tot ze wakker schrikt uit een angstige droom. Ze droomde over de crematie van wijlen haar man, die aan alzheimer is gestorven en dat terwijl de arme stakker niet eens gecremeerd is. Hoe kan ik zoiets raars nou dromen, denkt ze. Voorzichtig schuift Betsy naar de rand van het bed, komt door artrose moeizaam overeind en trekt haar sloffen aan die naast het bed staan.

‘Een beker warme melk zal me goed doen,’ wauwelt ze in zichzelf.

Traag loopt ze met stramme rug naar de keuken. Vanuit het keukenraam kijkt ze uit op het bos. Toen haar man nog leefde vond ze dat prettig, nu ze alleen woont, is ze voortdurend bang. In de ruit ziet Betsy de weerspiegeling van haar gezicht met de diepe groeven en het warrige witte haar. Dan ziet ze de vlammen en de rook, ze meent zelfs iets afschuwelijks te ruiken. Ach, die slaappillen toch ook, nu krijgt ze er zelfs al hallucinaties van. Ze moet morgen toch weer eens haar dokter

Death Metal – Verena Germeraad

bellen, besluit ze, als ze terug in bed kruipt en in een slaap valt waar ze nooit meer uit ontwaakt.

6. Zondag

Life it seems will fade away

Drifting further every day

Getting lost within myself

Nothing matters, no one else

Metallica (1984). Fade to black

Op Ride the lightning [CD]. VS: Megaforce

Roderick staat in de keuken met het geruite schort van zijn moeder om en probeert roerei met spek te bakken, zoals zijn moeder dat deed. Had hij toch beter opgelet of een keer gevraagd hoe ze dat deed, hoe lang het ei moet bakken, hoe lang het spek en of het spek eerst moet of de eieren.

Ik moet de uitvaartverzekering bellen, denkt hij, als hij een hap neemt van het weeïge ei en nog veel te rauwe spek. En tante Leny, ja tante Leny weet vast wel wat mama wilde, hoe ik het moet aanpakken. Dit kan ik niet alleen dragen, het is te erg. Roderick voelt het aan zijn vermoeide lichaam, de druk op zijn borstkast. De stress van gisteravond en het verdriet daarbovenop kan onze held gewoon niet aan. Hij neemt een slok slappe koffie. Mama maakte de lekkerste, sterke koffie. Hij gooit zijn vork neer, schuift het bord van zich af en barst weer in janken uit. In zijn leven heeft Roderick nog niet zo veel gehuild als in de afgelopen paar dagen. Als ROD heeft hij überhaupt nog nooit een traan gelaten. Hij weet wel wat helpt, ja er is een oplossing voor dit alles. Roderick gooit de restanten van het kleffe ontbijt in de vuilnisbak, zet het bord bij de vaat van gisteravond, trekt dan zijn schoenen en spijkerjasje aan en gaat op weg.

Anderhalf uur heeft hij geboekt en nog tien minuten te gaan. Er moet nu langzaam wel wat gebeuren. Aan de Antilliaanse ligt het niet, die heeft zich als nooit tevoren uitgesloofd. Nu zit ze op haar knieën voor hem en zuigt als een bezetene aan zijn lid. Tien minuten nog maar, wat is er aan de hand, waarom werkt zijn geslacht niet mee en waarom is hij zo moe? Het is nog niet eerder voorgekomen dat zijn conditie het liet afweten terwijl hij met zijn gezicht tussen

Death Metal – Verena Germeraad

de glorieuze borsten van de Antilliaanse lag.

De Antilliaanse heeft haar hele trukendoos opengetrokken, alle standjes waar haar vaste klant van houdt, heeft ze geprobeerd. Het wil niet vloten vandaag. Ze draait haar hoofd iets en spiekt stiekem op de klok aan de muur. Ze heeft pijn in haar kaken, nog een paar minuten, denkt ze en hoopt dat hij niet wil bijboeken.

Even later zit Roderick in zijn auto vloekend op zijn falend geslacht.

‘Het komt vaker voor. Je bent niet ontspannen genoeg,’ heeft de Antilliaanse gezegd.

ROD kan alleen denken aan de afgang. Als mijn vrienden dit ooit horen, heb ik geen leven meer. Zijn vrienden, als hij eraan denkt, krijgt hij een steek in zijn hart en wordt hij heen en weer geslingerd tussen tegenstrijdige gevoelens. Het verraad, hoe ze ROD eerst in de steek lieten en daarna, zonder zijn medeweten, Mike naar The Temple meenamen. Het afscheid van Mike was dan wel weer fenomenaal, een bloodbrother waardig en toch is er iets veranderd tussen hen. Roderick kan er niet precies de vinger opleggen, misschien is het alleen dat ze nu nog maar met vijf zijn, een oneven aantal in plaats van de magische zes.

Zonder te bedenken waar hij naar toe gaat, raast Roderick over de A2. Hij stopt alleen om te tanken en een broodje te eten en rijdt dan weer verder. Bij knooppunt Amstel volgt hij de A10 richting de Ringweg. Hij is al twee uur aan het rijden en komt langs de RAI, door de rivierenbuurt, de Minervalaan en slaat dan rechtsaf de Apollolaan op. Daar stopt hij. Wat doe ik hier? Het antwoord heeft zich nog voordat hij zichzelf de vraag stelt in zijn onderbewuste genesteld. Hij is hier zo vaak naar toe gereden en heeft ontelbare keren voor dit gebouw gestaan, omhoog kijkend en zich voorstellend hoe het zou zijn.

Hij vraagt aan de receptie naar de John & Yoko suite, die wonderwel beschikbaar is en betaalt tweehonderdnegenzeventig euro voor een nacht vooruit met zijn creditcard. Misschien is dat de reden waarom niemand hem aanspreekt op zijn verschijning, die op z’n zachts gezegd markant genoemd kan worden.

Death Metal – Verena Germeraad

Behalve het opvallende jasje met de grijnzende Eddy op de rug, is zijn voorhoofd nat van het zweet. Zijn wangen hebben de kleur van rijpe aubergines. Wanneer hem naar zijn bagage gevraagd wordt, mompelt hij iets over iemand die hem later zal vergezellen en de bagage mee heeft.

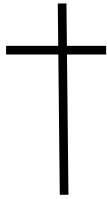
De suite is van ongekende luxe, in ieder geval van een grootsheid die Roderick nooit eerder heeft gezien. Hij laat zich op het bed vallen, sluit zijn ogen en slaapt, zonder het te willen.

Als hij uren later wakker wordt, is het donker in de kamer. Roderick vist in zijn broekzak naar zijn mobiel om de tijd te checken, het is tien over een 's nachts. Met pijnlijke ledematen en tegelijk zelfverzekerd staat Roderick op, gooit wat lauw water over zijn gezicht en kamt zijn dikke haar. Zijn wangen zijn iets minder rood, maar hij voelt zich nog steeds beroerd. Zijn maag knort. Behalve een paar hapjes zompig spek met ei en een broodje kipkerrie van het tankstation heeft hij niets meer gegeten. Hij neemt een biertje uit de minibar en drinkt dat met een paar slokken leeg, loopt dan de gang op in de richting van de liften.

De Amsterdamse skyline is prachtig vanaf dit punt. Roderick voelt zich gelukkig, tevredener dan hij ooit is geweest. Nooit is hij ergens zeker van geweest. Zijn studie, zijn baan, zijn moeder, zijn vrienden, allemaal onzekere factoren in zijn leven. Voor het eerst is hij overtuigd van zichzelf en van wat hem te doen staat. Dit is het moment, weet Roderick als hij op het dak van het Hilton staat. Hoe toepasselijk is het dat zijn held zich om half twee in de middag vanaf ditzelfde punt in de diepte stortte. Over vijf minuten is het half twee in de nacht en Roderick besluit te wachten, om het tijdstip exact overeen te laten komen, zodat zijn daad echt een heroïsche betekenis krijgt.

Hij gaat zitten omdat zijn benen hem niet langer dragen kunnen en geniet intussen van het fenomenale uitzicht. Met zijn rechterhand strijkt hij over zijn steeds pijnlijker wordende borstkas, zijn linkerarm tintelt een beetje, hij heeft pijn met slikken en het wordt hem zwart voor de ogen.

‘De zenuwen spelen me parten. Kom op, nu niet terugkrabbelen,’ spreekt hij zichzelf moed in. I can do it. I’m a fucking rocker, is zijn laatste gedachte.

Mijn hulp is van den Here,

Psalm 121

Overmand door verdriet werd hij volkomen onverwacht en veel te jong getroffen door het noodlot. Hij hoeft nu niet langer gescheiden te zijn van zijn dierbare moeder.

Innig bedroefd geven wij kennis van het overlijden van onze neef

Roderick Zijlstra

2-10-1965/23-12-2012

en onze zuster

Johanna Diederiks

21-7-1940/22-12-2012

Familie Diederiks

Familie Schoonenburg-Diederiks

Familie Rutten-Diederiks

De afscheidsplechtigheid zal plaatshebben in de Kerk Heilig Hart van Jezus,

Meezenbroekerweg 114 te Heerlen op vrijdag 28-12-12 om 10.00 uur

U kunt afscheid nemen van moeder en zoon op vrijdag 27-12 tussen 18.00-18.30 uur
in Uitvaartcentrum Heerlen, Grasbroekerweg 20.

7. Maandag

Empty spaces, what are we living for?
Abandoned places, I guess we know the score

On and on!

Does anybody know what we are looking for

Queen (1991). The show must go on

Op Innuendo[CD]. UK: Parlophone

‘En toen waren we nog maar met vier,’ Moonchild gooit de krant op tafel.

‘Godverdomme, hij had willen springen’ zegt Astarte met rode, gezwollen ogen.

‘Zeker weten,’ antwoordt The Ripper, ‘Rock-’n-roll until the end, dat was ROD.’

Even is het stil. Iedereen kijkt voor zich uit, verzonken in gedachten.

Het is Tommy die het eerste spreekt: ‘Dit zou onze brother niet gewild hebben.

Dit mogen we niet laten gebeuren.’

Death Metal – Verena Germeraad

Dankwoord en verantwoording

Dit is een fictief verhaal. Alle personages zijn ontsprongen aan mijn fantasie. In dit verhaal komen echter bestaande locaties voor, waarvoor ik mijn dank verschuldigd ben aan Ludy Wetzl van The Rock Temple in Kerkrade en uitvaartvereniging Voerendaal.

Dit verhaal is ontstaan uit een studieopdracht. Die opdracht bestond uit een écriture automatique. Hieruit filterde ik een stuk tekst over een stilte die valt. Op basis van dit stuk tekst moest ik een langer verhaal schrijven. Ergens in mijn, wellicht verwrongen brein, nestelde zich toen dit verhaal. Een verhaal met harde muziek en intense stiltes.

Ik had kunnen kiezen voor liefhebbers van mainstream muziek in plaats van hardrockers, daarmee zou ik het mijzelf een stuk eenvoudiger hebben gemaakt. Metal paste echter beter bij het rock-'n-roll imago dat ik mijn personages wilde meegeven. Ik heb daarbij veel hulp gehad van mijn broer Roy, een fervent liefhebber van 'zwarte metalen.' Hij was bereid mijn stuk van voor tot achter te lezen en deed mij tips aan de hand die zeker tot verbetering hebben geleid. De naam Morbid Mike is een idee van Bernice Breuer, omdat Metal Mike, de naam die ik eerst had bedacht, al bestaat. Verder heeft ook mijn collega Patrick Mous mij zeer goed geholpen met zijn kennis over gitaren en anekdotes uit de rockmuziek. Mijn medecursiste, Eline Petit heeft mij geholpen voor wat de gothic muziek betreft en Karen van Goethem heeft de laatste tikfouten eruit gehaald. Jochen Lumeij, een onvervalste metalhead bood vrijwillig zijn 'kop' aan voor de foto bij rouwadvertentie van Morbid Mike. En mijn eigen 'huisfotograaf' Roel Janssen, was weer eens bereid zijn vrije tijd te besteden aan het maken van het perfecte plaatje. Verder heb ik zo nu en dan gespiekt op een geheime groep op Facebook, genaamd Metal Mates. Mijn voornemen om een stuk te schrijven waarin metalheads de hoofdrol spelen werd daar enthousiast ontvangen en resulteerde in een onvergetelijk avondje rock-'n-roll.

Daarnaast heb ik voor mijn research veel gehad aan het *Aardschok Magazine*, *Classic Rock Magazine* en de documentaires *Metal: a headbangers journey* en

Death Metal – Verena Germeraad

Global Metal full movie.

Het is onmogelijk gebleken om alle feitjes en wetenswaardigheden die ik geleerd heb in dit verhaal te stoppen. Het zou dan te veel een verslag worden in plaats van een verhaal, toch heb ik zoveel mogelijk verwijzingen naar muziek tussen de regels door verwerkt.

De personages in dit verhaal zijn allen mislukte veertigers, die met enorme onzekerheden kampen. Dat is in het geheel niet vergelijkbaar met hoe metalheads daadwerkelijk zijn. Ik heb hardrockers leren kennen als zeer sociale, vriendelijke en betrouwbare mensen die een levensstijl hebben gemaakt van de muziek waar ze van houden. Hun vaak wat stoere uiterlijk in schril contrast met het goedaardige karakter.

Metal wordt vaak ten onrechte geassocieerd met agressie, satanisme, dood en verderf. Voor zover daar al sprake van is, is dit meestal een act, de meeste muzikanten zijn zeer serieus bezig met het vak. Niet voor niets gaan veel bands al jaren mee.

Zoals gezegd alle personages in mijn verhaal zijn fictief en zijn ook nog eens meer cliché gemaakt dan de meeste metalheads feitelijk zijn. Toch ben ik van ze allemaal gaan houden en zal ik na het beëindigen van dit verhaal hardROD Messiah, The Ripper, Tommy on the rocks, Moonchild, Astarte en Morbid Mike echt gaan missen. Maar ze zijn vervangen door nieuwe, bestaande personen die ik even makkelijk in mijn hart kan sluiten. Ik wil hen daarvoor hartelijk bedanken.

Dankzij de heer Senden van uitvaartvereniging Voerendaal ben ik ook veel aan de weet gekomen over het verzorgen van lijken en het proces van rigor mortis en afleggen. Ik wil nog eens benadrukken dat het mortuarium in Voerendaal echt bestaat, maar dat zij nog nooit een inbraak hebben gehad, laat staan een diefstal van een lichaam verzwegen hebben.

Tot slot, er komt een inbraak voor in dit verhaal. De wijze waarop die inbraak gepleegd wordt is enigszins bizar. Toch heb ik dit, schokkend genoeg, vrijwel

Death Metal – Verena Germeraad

helemaal van internet gehaald. Deze modus operandi wordt de Bulgaarse methode genoemd en is erg populair onder inbrekers.

Death Metal – Verena Germeraad

Over Verena

Verena heeft diverse schrijfopleidingen gevolgd en is momenteel bezig met een literaire opleiding in Antwerpen. Eerder schreef zij een autobiografische roman een bittere pil, over haar leven met manische depressiviteit. Op haar website, www.eenbitterepil.nl lees je meer, niet metal gerelateerde, verhalen. Wil je rechtstreeks reageren op dit stuk, dat kan via [Twitter: @verenagermeraad](https://twitter.com/verenagermeraad), mail: verena@eenbitterepil.nl of word vrienden op [Facebook](https://www.facebook.com/verenagermeraad)